

Elohim, Anunnaki og den skjulte historien i Bibelen: Var de gamle gudene egentlig besøkende fra himmelen?

I flere tusen år har menneskeheten lest Bibelen som en religiøs bok.

En bok om Gud. Om moral. Om synd og frelse.

Men hva skjer dersom selve grunnlaget for denne forståelsen er feil?

Hva skjer dersom de eldste tekstene i Bibelen aldri handlet om en allmektig, usynlig guddom i det hele tatt... men om faktiske vesener som menneskene i oldtiden møtte ansikt til ansikt?

Dette er spørsmålet stadig flere forskere, språkeksperter og alternative historikere begynner å stille.

Og jo dypere man går inn i de eldste hebraiske tekstene, desto tydeligere blir én ting:

Den moderne religiøse forståelsen av Bibelen stemmer ofte dårlig med det som faktisk står skrevet.

Elohim – et ord som forandrer alt

Et av de mest kontroversielle ordene i hele Bibelen er ordet *Elohim*.

I moderne oversettelser blir dette nesten alltid oversatt til “Gud”.

Problemet er at *Elohim* grammatisk er flertall. Ikke entall.

De eldste hebraiske tekstene snakker ikke om én guddommelig skikkelse, men om flere “mektige vesener”. “Maktfulle”. “Krefter”. “De mektige”. Dette forandrer hele fortellingen.

For hvis Bibelen opprinnelig beskrev flere konkrete vesener, blir tekstene plutselig langt mer lik de gamle historiene fra Mesopotamia, Babylon, Sumer og Egypt. Og det er nettopp her forbindelsen begynner å bli umulig å ignorere.

For i hele den gamle verden finner vi de samme historiene gjentatt igjen og igjen:

Vesener som kom ned fra himmelen.

Lærte menneskene jordbruk, bygging, astronomi og skriftspråk.

Kontrollerte kongeriker.

Skapte lover.

Kriget mot hverandre.

Og styrte menneskeheten som herskere.

Sumererne kalte dem *Anunnaki*. Babylonerne kalte dem himmelfolk. Hebreerne kalte dem *Elohim*. Og i Bibelen fremstår Yahweh ikke som universets skaper... men som én av disse maktfulle herskerne.

Yahweh ikke den eneste guden

I moderne religion fremstilles Yahweh som den ene, allmektige Gud. Men i de eldste tekstene er bildet helt annerledes. I Femte Mosebok beskrives en scene hvor en høyere figur kalt *Elyon* fordeler nasjonene mellom ulike Elohim-vesener.

Israel og Jakobs slekt gis til Yahweh. Ikke hele jorden. Ikke hele menneskeheten. Bare ett folk. Dette er et ekstremt viktig punkt.

For teksten beskriver ikke Yahweh som universets skaper, men som en territorial hersker. En leder over ett folk blant flere.

Plutselig begynner Bibelen å ligne mindre på monoteisme... og mer på en fortelling om konkurrerende himmelske makter.

Den voldelige guden

Det er også et annet problem som teologien i århundrer har forsøkt å forklare bort:

Yahwehs oppførsel.

For når man leser tekstene bokstavelig, fremstår Yahweh ofte brutal, voldelig og ekstremt hevnjerrig. Han krever folkemord. Utryddelse av kvinner og barn. Total ødeleggelse av byer. Han truer konstant med straff og død.

Hvis dette virkelig er den allmektige kilden til moral, oppstår et enormt paradoks. For hvordan kan absolutt moral være bygget på massedrap og frykt?

Alternative forskere mener svaret er enkelt:

Yahweh var aldri ment å forstås som den ultimate kosmiske Gud. Han var én av flere maktfulle herskere som mennesker i oldtiden oppfattet som gudelignende.

Når man leser teksten på denne måten, faller brikkene plutselig på plass. Historiene slutter å være teologiske metaforer og begynner å ligne historiske minner.

Teknologien i Bibelen

Det kanskje mest fascinerende aspektet ved disse tekstene er hvor konkrete beskrivelsene faktisk er.

Bibelen beskriver objekter som:

- flyr
- lager enorme lyder
- sender ut ild og lys
- løfter mennesker opp i himmelen
- vibrerer
- brenner huden
- beveger seg som maskiner

I profeten Eskiels beskrivelser finner vi det som kanskje er den mest detaljerte teknologiske skildringen i hele antikken. Et himmelsk fartøy. Metalliske strukturer. Lysende hjul. Ild. Vibrasjoner. Lyd som torden.

Det som senere ble tolket som “Guds herlighet” beskrives i originalteksten med ordet *Kavod*. Problemet er at *Kavod* ikke oppfører seg som en spirituell glorie. Den oppfører seg som teknologi. Den løfter mennesker. Den beveger seg fysisk. Den lager støy. Den tar av og lander.

Det samme gjelder ordet *Ruach*. Vanligvis oversatt som “ånd”. Men i tekstene oppfører *Ruach* seg som vind, kraft eller fremdriftssystem. Den kommer fra bestemte retninger. Transporterer mennesker. Skaper enorme bevegelser i luft og vann.

Når disse ordene fjernes fra teologiske filtre og leses bokstavelig, begynner Bibelen å ligne langt mer på en historisk rapport om avansert teknologi.

De identifiserte flyvende objektene

Moderne mennesker ler ofte når UFO-fenomenet nevnes. Likevel beskriver oldtidens tekster flyvende objekter over hele verden. Ikke bare i Bibelen, men i India, Mesopotamia Sør-Amerika, Afrika, Australia og Skandinavia.

Det mest interessante er at kulturene var fullstendig isolerte fra hverandre. Likevel forteller de de samme historiene.

Vesener fra himmelen, lyvende skiver, lsende farkoster og “Guder” som steg ned fra stjernene.

Og dette er det som gjør hele fenomenet så vanskelig å avfeie.

For dersom alle disse kulturene fant opp de samme historiene uavhengig av hverandre... ville det være et av historiens mest usannsynlige tilfeldigheter.

Younger Dryas og den tapte sivilisasjonen

En annen stadig mer diskutert teori handler om Younger Dryas – den globale katastrofen som inntraff for rundt 12 800 år siden.

Gamle myter fra hele verden beskriver:

- enorme oversvømmelser
- ild fra himmelen
- mørke
- kulde
- sammenbrudd av sivilisasjoner

Alternative historikere mener dette er kulturelle minner fra en virkelig global katastrofe. Og at menneskeheten etter denne hendelsen måtte “restartes”.

Det er her historiene om Noah, Ararat og de himmelske lærerne får ny betydning. For over hele Anatolia, Armenia og Midtøsten finnes fortellinger om vesener som hjalp menneskene tilbake til jordbruk, organisering og sivilisasjon etter katastrofen.

I gamle relieffer ser vi mystiske figurer holde det som ligner håndvesker og konglelignende objekter. I århundrer har ingen forstått symbolene. Men når bildene sammenlignes globalt, trer et mønster frem.

Figurene ser ut til å utføre håndpollinering av planter, kunstig jordbruk og genetisk kultivering. Som om de forsøkte å bygge opp jordbruket på nytt etter en økologisk kollaps.

Dette er ikke lenger bare mytologi.

Det begynner å ligne minner om teknologisk intervensjon i menneskehetens tidlige historie.

Gud som kilde, ikke hersker

Det kanskje mest interessante med denne forskningen er at den skiller mellom “gudene” i de gamle tekstene... og selve kilden bak universet.

For dersom Elohim og Anunnaki var konkrete vesener, betyr ikke det nødvendigvis at de var skapere av kosmos. Kanskje de bare var avanserte intelligensformer, besøkende, kolonisatorer, lærere eller herskere.

Den virkelige kilden beskrives av flere forskere og filosofer på en helt annen måte. Ikke som en konge på en trone. Men som selve intelligensen bak universet. Bevisstheten som alt springer ut fra. En levende kosmisk kilde som alt liv er forbundet med.

Dette perspektivet forandrer alt.

For da handler menneskets historie ikke lenger om lydighet mot voldelige guder. Men om å forstå vår virkelige opprinnelse.

Historien som aldri skulle stilles spørsmål ved

Kanskje det mest oppsiktsvekkende av alt er hvor konsekvent disse temaene har blitt holdt utenfor mainstream historiefremstilling. For dersom de gamle tekstene faktisk beskriver konkrete møter med avanserte vesener... da må hele menneskehetens historie skrives om.

Da handler ikke religion bare om tro. Men om minner. Fragmenterte minner fra en tid da mennesket ikke var alene.

Og kanskje er det nettopp derfor disse historiene fortsatt fascinerer oss.

Fordi noe dypt i menneskets kollektive hukommelse fortsatt gjenkjenner dem.

- Denne artikkelen er inspirert av en samtale mellom Paul Wallis og Mauro Biglino. Skrevet og bearbeidet av Britt Fossum.